

B. mu tam peníze dal, a že se o peníze rozdělili. Vzhledem k těmto údajům zodpovídal by obžalovaný Petr Š. podle zásad spolupachatelství nejen za vlastní činnost, nýbrž za celý výsledek vědomě společného jednání, které by opodstatňovalo alespoň skutkovou podstatu zločinu loupežného zabití podle § 141 tr. zák., nanejmeně ani se pachatelé ani nepokusili odejmouti spícímu H-ovi peníze z jeho kabátu, volně visícího přes židli, před útokem. V tomto směru byla porotním soudním sborem též dána eventuální otázka na loupežné zabití, ta však zůstala nezodpověděna, ani porotci na první a druhou hlavní otázku, znějící na úkladnou vraždu loupežnou, odpověděli kladně. Z onoho hájení se obžalovaného Š-y nevyplývá, že jím byly tvrzeny takové skutečnosti, při jejichž pravdivosti bylo by činnost stěžovatelovu posuzovati jen jako účastenství na prosté loupeži. Nebylo proto důvodu, by porotní soud dal porotcům onu eventuální otázku. Otázky porotcům dané, přimykající se k doslovu obžaloby, vyhovují předpisům zákona. Bylo tudíž zavrhnouti i zmatečnou stížnost obžalovaného Petra Š-y jednak jako bezdůvodnou, jednak jako neprovedenou po zákonu.

Čís. 4260.

Svědectvím ve smyslu § 199 a) tr. zák. jest i výslech ad generalia podle § 166 tr. ř. a § 340 c. ř. s.; nezáleží na tom, že soudce dal takovou otázku (na předchozí potrestání svědka), ač toho nebylo nutně třeba.

Po stránce subjektivní se vyžaduje kromě vědomí o křivosti (nepravdivosti nebo neúplnosti) svědecké výpovědi, i vědomí pachatele, že jest vyslýchán jako svědek.

(Rozh. ze dne 14. září 1931, Zm I 321/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pochybností stížnosti o tom, zda jsou obsahem svědecké výpovědi i generalie svědka, lze odkázati na rozhodnutí čís. 2353 sb. n. s., v němž zrušovací soud vyslovil, že svědectvím, spadajícím pod trestní sankci § 199 písm. a) tr. zák., jest i výslech ad generalia podle § 166 tr. ř. a § 340 c. ř. s. (srovnej k tomu i rozhodnutí čís. 958 a 2756 vid. úř. sb.). Povinnost svědka — takto trestním právem zajištěná, — by odpověděl podle ryzí a úplné pravdy i na předběžné otázky povšechného směru (ad generalia), a jeho zodpovědnost za případnou křivou (nepravdivou nebo neúplnou) odpověď na některou z těchto otázek, nebyly by rušeny tím, že soudce dal takovou otázku, ač toho nebylo nutně třeba. Proto nezáleží na tom, zda bylo podle zvláštních okolností nevyhnu-

telně zapotřebí zjistiti případné předchozí potrestání svědka (stěžovatele) před jeho výslechem k věci. Přes to budiž stížnosti, jež nutnost toho s poukazem na druhý odstavec § 166 tr. ř. popírá, připomenuto, že soudce P. dosvědčil, že mu šlo právě o to, zjistiti pravdomluvnost stěžovatele jako vývodního svědka, by mohl (z důvodu příznivé proň výpovědi stěžovatelovy), po případě stěžovatelova šefa D-e propustiti na svobodu. Po stránce subjektivní předpokládá skutková podstata zločinu křivého svědectví kromě vědomí o křivosti (nepravdivosti nebo neúplnosti) svědecké výpovědi i vědomí pachatele, že jest vyslýchán jako svědek. Stížnost sice ohledně tohoto subjektivního znaku namítá, že se stěžovatel považoval za spoluobviněna s D-em, domnívaje se, že byl D. zatčen pro zločin svádění ke křivému svědectví, že si naprosto nebyl vědom, že jest vyslýchán jako svědek, a že zejména výpovědi ad generalia nepřikládal význam svědecké výpovědi, ač si byl vědom toho, že tato výpověď není správná. Než tyto námitky a připojené k nim podrobnější vývody stížnosti jsou v podstatě jen popíráním složek děje zjištěných v napadeném rozsudku větou, že není pochybnosti o tom, že si byl obžalovaný dobře vědom, že je slyšen jako svědek a že jest povinen i ohledně generalií udati pravdu. Toto rozsudečné zjištění jest řádně odůvodněno předchozím poukazem na výpověď svědka P-a, že ne jednou, nýbrž znovu a znovu obžalovaného upozorňoval a poučil o tom, že vypovídá jako svědek, a o následcích křivé výpovědi, a že ho před podepsáním protokolu zase poučil, věda, že obviněný byl trestán. Vedle této výpovědi svědka P-a nemají pro ono zjištění význam a nemohly mu brániti ani okolnost rozsudkem zjištěná, že stěžovatel nebyl k výslechu, o který jde, obeslán svědeckou obsílkou, nýbrž krátkou cestou, ani případné rozčilení stěžovatelovo, jímž se ostatně před nalézacím soudem výslovně nehájil, a jež bylo svědkem P-em popřeno. Proto nebylo třeba, by se rozsudek zvláště vypořádal s těmito okolnostmi v bezprostředních předpokladech závěru, o který jde. Dovozuje-li stížnost v této souvislosti ještě, že stěžovatel neměl jiný zájem na zamlčení předchozího trestu, než by neztratil jeho prozrazením zaměstnání, a že pro zájem ten stačilo použití práva k odepření odpovědi na příslušnou otázku, že však o tomto právu vzhledem na generalie poučen nebyl, stačí jí připomenouti jednak rozsudečné zjištění, že stěžovatel vypověděl nepravdu, by své svědecké výpovědi (ve prospěch svého zaměstnavatele D-e) ve věci samé dodal věrohodnosti, jednak seznání svědka P-a, že poučil stěžovatele i ve smyslu § 153 tr. ř. ještě před tím, než byl slyšen ad generalia.

Čís. 4261.

Pokud min. nař. čís. 81/1910 platí, jsou soudy povinny k němu přihlížeti a nemohou podrobiti zkoumání otázku jeho vhodnosti a účelnosti se zřetelem na změněné poměry dopravní ani, kdyby snad v praxi policejními úřady k přísnému dodržování jeho předpisů přihlíženo nebylo; nelze se dovolávat zvyklosti ohledně nedodržování předepsané rychlosti.